

Barbora Šťastná

Láska pro samouky

motto román

Láska pro samouky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Barbora Šťastná

Láska pro samouky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Barbora Šťastná

Láska pro samouky

Praha 2019

Jsem hysterka a líbí se mi to

Martin zavrával a drží se za břicho. Potom, jako ve zpomaleném filmu, se podívá na svoje ruce. Jsou celé červené. Na tričku se mu zvětšuje červená skvrna.

A já stojím v kuchyni naproti němu a nepřestávám ječet.

Martin na mě oněměle zírá.

Vážně jsem to udělala?! Navzdory situaci mě zaplavuje nesmyslný pocit euforie.

Mám takový seznam věcí, které mě děsí. Nemyslím pavouky, excelové tabulky, parkování podél chodníku, dopisy s modrým pruhem a tak. Teda, tohle všechno mě děsí taky. Ale právě teď mám na mysli věci, na kterých mě děsí, že bych se jimi mohla stát. Nebo že by si to o mně mohl někdo jenom myslet. Tak třeba, že jsem špindíra. Sobecká mrcha. Špatná matka. Nebo stárnoucí ženská ve volánkové sukni, která nemá soudnost. Zkrátka mě děsí některé škatulky. Nálepky, které bych na čele nikdy nechtěla mít.

Ale úplně na prvním místě tohoto seznamu je hysterka.

Tedy ženská, která dělá scény, ječí a hází věcmi, třestí oči a mává rukama. Fúrie, bestie, divá Bára, čarodějnice. Semetrika. Ženská, která, když to na ni přijde, může bodnout manžela do břicha.

Podle Martina jsem byla hysterická tak dvakrát třikrát týdně. Jenže jeho představa o tom, co je to být hysterická, byla poněkud jiná.

„Nebud' hysterická,“ říkal, když jsem byla smutná.

„Nebud' hysterická,“ říkal, když jsem byla moc veselá.

„Nebud' hysterická,“ řekl, když jsem se zeptala, jestli nejsem tlustá.

„Nebud' hysterická,“ říkal, když jsem chtěla, aby se mnou mluvil.

„Nebud' hysterická,“ říkal, když se zeptal, kde mají děti rodné listy, a já jsem nevěděla a bála jsem se mu to říct.

„Prosím tě, nebud' zas hysterická,“ říkal, když jsme v noci na horách zabloudili s autem na neznámé silnici a začal padat sníh.

„Hysterko,“ řekl, když jsem se rozbřečela, protože mi řekl, že nejsem normální ženská.

„Budu s tebou mluvit, až přestaneš hysterčit,“ řekl poté, co se mnou nemluvil už tři dny.

„Nebud' hysterická,“ říkal zkrátka vždycky, když jsem projevila nějaké známky emocí. Možná jedině, co mu v naší domácnosti nepřípadalo hysterické, byla lednička, která nehybně stojí v rohu, tiše bzučí a udržuje konstantní teplotu. Takže jsem se pokoušela emoce neprojevovat. Jenže čím víc jsem se snažila emoce neprojevovat, tím víc jsem si připadala jako lednička, která bzučí tak potichu, že to za chvíli přestanete vnímat.

Ale teď, tramtadadá, jsem fakt hysterická! Jsem hysterická se vši parádou! A nemůžu se toho nabažit. Musím, prostě musím to udělat ještě jednou. Ten pocit za to stojí. Já ti ukážu hysterku! Naberu ještě jednu hrst rozmrazeného rybízu z krabice a plácnu ji po něm.

„Sežer si ten rybíz!“

(Možná jste si chvíli mysleli, že tenhle příběh začíná vraždou manžela. No to jste si ale měli koupit nějakou detektivku. Já po něm jenom házela rybíz.)

„No ty vole,“ řekne udiveně Martin, když se mu rybíz rozplácne po tričku. A já zůstanu triumfálně stát proti němu jako královna hysterie. Připadám si jako heavy-metalová hvězda, jako Médea... nebo spíš... jak se jmenuje ta ženská ze starého Řecka, co měla hady místo vlasů?

Šlo jenom o tu plastovou krabičku s rybízem, kterou včera vyndal z mrazáku, protože potřeboval uvolnit místo na něco jiného, a nechal ji na kuchyňské lince s nevyřčeným předpokladem, že ten rybíz otrhám a zpracuju, že z něj uvařím marmeládu nebo upeču koláč. Šlo o jeho lehce podrážděný údiv nad tím, že jsem od včerejška na ten rybíz ani nešáhla: „To je ti vážně úplně ukradený, že se to zkazí?“

Ano, možná že jo. A možná jsem to nevědomky udělala schválně, abych ho vyprovokovala. Možná že něco ve mně, o čem jsem do té doby ani neměla tušení, se rozhodlo, že už nechci být tiše bzučící ledničkou a chci se stát princmetálovou hysterkou s vytřeštěnýma očima.

Během několika posledních vteřin pak moje pocity eskalovaly od automatických a léty vštípených výčitek svědomí („Co jsem to za hospodyni, když nechám zkazit vzácný rybíz, v létě natrhaný na chalupě?“) přes vzpomínku na všechny večery, které jsem v minulých letech strávila obíráním ulepených bobulek a vařením marmelád, až po ječení a metání rozbředlého rybízu na nic nechápajícího pěstitele, který se za ta léta pokaždé, když nesl domů bedničku rybízu z chalupy, tvářil, jako by hladovějící rodině přinášel čerstvě uloveného kance.

„Ten hnusnej rybíz! Vždycky jsem ho nesnášela! Je kyselej! Nikdo ho nemá rád!“ ječím a dobře vím, že o rybíz nejde, jde o to ječení, které mi do žil vlévá tak báječný pocit, jako bych právě objevila novou drogu.

Jsem hysterka. Jenom jsem o tom doteď nikdy nevěděla. Jsem hysterka a fakt si to užívám. Jako by se ve mně právě uvolnil nějaký vodotrysk barevné energie.

Martin mlčky vezme houbičku a utírá loužičky rybízové šťávy z kuchyňské linky a z plovoucí podlahy.

Gorgona. Ta ženská s hadama se jmenovala Gorgona.

Jak oslavit výročí a vůbec přítom neprudit

Na ledniče už dva dny visela gratulace s obrázkem velkého červeného drahokamu ve tvaru srdce a s nápisem: *Happy Anniversary!* Uvnitř rozmáchlým rukopisem připsáno: *Kláro a Martine, doufám, že to pořád nějak zvládáte. xoxo, Šeřena.*

Když se vám už několikátým rokem po sobě stane, že jediné, co vám připomíná výročí svatby, je gratulace od vaší matky, máte jen jednu možnost. No dobře, asi máte víc možností, ale mě napadla vždycky jen tahle jediná: předstírat, že mi to nevádí.

Předstírala jsem, že jsem holka do nepohody, která to bere sportovně, a takové sentimentální pitomosti, jako je oslava výročí svatby, ji vůbec nezajímají. To dělají jenom otravné páry, které o sobě zásadně mluví v množném čísle („máme rádi chřest“, „hrajeme golf“), nosí navzájem barevně sladěné oblečení, jezdí na romantické víkendy a pod povrchem jejich načančaného vztahu se určitě skrývá citová pustina. Jsou to pozěří, citoví pozěří. To my jsme opravdoví. Normální. Nic nepředstíráme. Slavit výročí svatby, tss! Pokud má někdo potřebu jít na výročí svatby do restaurace, nebo nedej bože jet třeba do Benátek, je to nejspíš známka toho, že si na něco hraje.

„Já už vlastně ani nevím, kdy jsme se brali. Kdyby nám to výročí moje máma každý rok nepřipomněla, ani si na něj nevzpomenu,“ smála jsem se na grilovačce s partou

kamarádů, když Martin seděl naproti mně a věděla jsem, že mě slyší. Asi jsem doufala, že tím mezi námi vzniká nějaké spiklenectví. Vyšší porozumění dvou lidí, kteří spolu neslaví výročí svatby. Mimo různých jiných věcí, které spolu nedělají.

No.

Bylo to podobné jako se svátkem svatého Valentýna. Mezi našimi společnými známými patřilo k dobrému tónu se mu posmívat. Importovaný svátek, komerční kýč. Já dostat bonboniéru ve tvaru srdce, asi bych se pozvracela, tvrdila jsem každý rok. Růžová barva, mašličky, to mi nesmí přes práh, ble. A tak dále. Ve skutečnosti by se mi podlomila kolena, i kdybych dostala zlevněné růže z Alberta nebo vypelichaného plyšáka s nápisem *I love you*.

Předstírat, že o nic takového nestojím, byl pro mě způsob, jak se vypořádat s tím, že se nic takového neděje. Nechtěla jsem být otravná manželka dožadující se kytic, dárků, lístků do divadla a výletů na místa, kterým se říká „resort“ (nikdy jsem nevěděla, jak to na takových místech vypadá a co se tam vlastně dělá, když už tam lidi jsou). Chtěla jsem být skvělá, úžasná manželka, která je svým chotěm aspoň mlčky oceňována za to, že ji tyhle věci nezajímají.

Ale letos jsem se to rozhodla změnit. Měla jsem plán. Lstivý a dlouhodobý plán, jak oslavit výročí svatby, aniž bych si o to musela říkat, aniž bych kvůli tomu musela prudit.

Nic nechtít a neprudit. V tom jsem vážně dobrá. Nikdy jsem neřekla „Kam jdeš a v kolik přijdeš?“ nebo „Kdy už spravíš to světlo v koupelně?“, protože jsem nechtěla být taková ta manželka z kreslených vtipů. Ta, co s natáčkama číhá za dveřmi s napřaženým kuchyňským válečkem

na manžela, až se vrátí z hospody. Kdyby se pořádala olympiáda v neprudění, vyhrála bych medaili. Kdybych to dotáhla do konce, mohla jsem mít na hrobě napsáno *Klára Vašková, žena, co nikdy neprudila.*

Můj lstivý a dlouhodobý plán spočíval v tom, že už dávno, asi před půl rokem, jsem požádala tchyni, aby nám dala k Vánocům poukázku na večeři do řecké restaurace. Poukázku, která by propadla, pokud ji nevyužijeme. Takže, plánovala jsem, oslavíme výročí, aniž bych o tom musela Martinovi dopředu říkat. Půjdem prostě na tu večeři, co můžeme jiného dělat, když nechceme nechat tu poukázku propadnout, to by přece byla škoda peněz. A najednou si jakoby náhodou vzpomenu: „A víš, že máme dneska výročí svatby?“ A on se rozpačitě zasměje a dá mi pusu. Třeba.

Jenže to dopadlo úplně jinak. Můj lstivý a dlouhodobý plán vzal docela rychlý konec, sotva jsme do té řecké restaurace dorazili.

„Už takhle nemůžu. Chci skončit,“ řekne Martin, ještě než nám stihnou donést jídlo.

„Aha,“ řeknu já.

A to je všechno. Vždycky jsem si myslela, že kdyby mě Martin chtěl opustit, zoufale se rozbrečím. Lehnu si do předsíně a vlastním tělem mu budu bránit v odchodu. Nebo zabarikáduju dveře věšákem a budu ho držet zavřeného v bytě, dokud si to nerozmyslí. A je dost možné, že on si to myslel taky, a proto mi to říká tady na veřejnosti v řecké restauraci s bílými ubrusy a pro jistotu ještě dřív, než nám přinesou příbory, abych se po něm nemohla ohnat vidličkou.

Jenže já jsem řekla jenom „aha“. Najednou mám pocit, že právě tohle jsem čekala. Věděla jsem to. Je možné, že jsem si to i trochu přála?

„A jak to uděláme?“ povídám.

„Já nevím,“ pokrčí Martin rameny.

„Já taky ne... A co řekneme dětem?“

„Já nevím.“

„Já taky ne.“

V té bezradnosti jsme si blíží, než jsme si byli za posledních několik let.

A potom Martin vstane, dá mi tu poukázku a odchází ve stejnou chvíli, kdy nám na stůl nesou chobotnici na grilu, kalamáry a krevety.

Takže udělám to, co dělám vždycky, když nevím, co mám dělat. Zavolám Babetě.

A Babetta přijde do patnácti minut, pomůže mi sníst tu chobotnici a kalamáry a krevety, vypije se mnou lahev vína a pak ještě jednu, a když vyčerpáme hodnotu poukázky, přesune se se mnou do *Bohužel baru*, kde se dá opít mnohem levněji, a objedná mi gin s tonikem.

Dámičky paří taky

„Máš z toho radost?“

„Ne.“

„Jsi smutná?“

„Ne.“

„To je dobře. A jsi našťvaná?“

„Ne.“

„To je dobře. Tak co jsi?“

„Já nevím.“

Nemám z našeho rozchodu radost, nejsem smutná ani našťvaná. Na to všechno je ještě moc brzy. Teď momentálně jsem hlavně dost opilá.

„Tak ještě jednou dva giny s tonikem,“ řekne Babeta barmanovi, který nás přišel upozornit, že tohle je fakt poslední objednávka.

„Neříká se *ještě jednou* dva giny s tonikem. Říká se jenom ‚dva giny s tonikem,‘“ upozorním ji. „Je to víc decentní. Nemusí každé vědět, že jsme jich měly už...“

„... šest,“ doplní barman. „Jdu vám to spočítat.“

V době dětství a dospívání jsem byla hluboce přesvědčená o tom, že správné maminky (tedy veškeré ženy přes třicet) nepijí alkohol. Taková maminka (tedy upracovaná žena v baloňáku, s trvalou a s rukama vytahány od nákupních tašek) si samozřejmě mohla dát jednu skleničku slivovice na pohřbu vzdáleného strýce (když ji k tomu jiní strýcové přemluvili) nebo jedno

pivo ve výletní restauraci nebo skleničku něčeho hnusně sladkého s kamarádkami v cukrárně. Ale rozhodně ne soustavně celý večer popíjet s úmyslem se opít. Což právě teď dělám, přestože maminkou jsem už docela dlouhou dobu.

To přesvědčení, že maminky nepijí, mi vydrželo až do dospělosti. Hlavně díky tomu, že jsem žádné maminky kolem sebe neměla. Ta moje, velmi netypická, se pár dní po mých osmnáctinách odstěhovala do Londýna, kde žila, jak se dalo tušit z občasných návštěv, dost nemaminkovským stylem. Já jsem se rozhodla být úplně jiná. Úplně normální. Když se mi narodily dcery, věřila jsem, že s večírky jsem nadobro skončila. Trousila jsem kolem sebe přemoudřelé věty jako: „Už jsem z toho vyrostla.“ „Já už na to nemám.“ „Vůbec nechápu, jak jsme to tehdy mohli vydržet.“

„Ale nevyrostla,“ říkala Babeta, která děti neměla. „Já na tebe počkám.“

A počkala. Když jsem se s ní o pár let později znovu ocitla u baru, vypadala pořád stejně, jako přerostlá Pipi Dlouhá punčocha v kožené bundě a martenskách.

Měla pravdu. Zjistila jsem, že jsem z toho nevyrostla. A že na to pořád mám. A že to pořád můžu vydržet. A hlavně že mě to pořád baví. Akorát že už u toho nevypadám tak roztomile.

Takže si už nějakou dobu kladu otázku: může žena okolo čtyřicítky pít na veřejnosti alkohol (a nemyslím tím jednu sklenku přidržovanou celý večer pro okrasu), pařit, kalit, aniž by vypadala jako komická, nebo hůř, tragikomická vedlejší postava z rodinného seriálu?

Pořád věřím tomu, že to nějak jde. Ale pravda je, že mezi večírky ve dvaceti a ve čtyřiceti jsou jisté rozdíly. Tady jsou ty nejdůležitější:

1. Příprava

Přípravit se na večírek ve dvaceti pro mě znamenalo jediné: nanést si nad i pod oči co největší množství očních linek a půl kila řasenky, abych si připadala jako osudová žena s uhrančivým pohledem. Navíc jsem okolo očí rozmazala něco šedivých stínů (protože jsem si přečetla cosi o kouřovém líčení). Po letech jsem ale pochopila, že nevypadám jako osudová žena, spíš jako mýval nebo jako prostitutka, která dostala pěstí. Navíc mi došlo, že po ránu se už nechci probouzet s obličejem pandy. Takže s líčením jsem trochu přibrzdila.

2. Konzumace

Ve dvaceti pijete cokoli, na co máte peníze nebo co vám někdo objedná. Ve čtyřiceti taky. Akorát už vám většinou nikdo nic moc neobjedná, takže většinou pijete *jenom* to, na co máte peníze. Ten hlavní rozdíl je tedy jen v tom, že máte trochu víc peněz. Já jsem zaměnila beton, houbu a bavoráka za trochu lepší víno a gin s tonikem, ale jinak se v zásadě nic nezměnilo. Taky jsem pochopila, že to s tím pitím co největšího množství vody není žádná pověra.

3. Průběh

Večírky ve dvaceti byly samé překvapení: Kdo tentokrát přijde? Kam vyrazíme? Co se asi po půlnoci stane? Kdo bude tančit na stole? Vylezeme na nějaké lešení? Po čtyřicetce je to poněkud předvídatelnější. Půjdeme do slušné restaurace nebo vinárny. Potom, až tam zavřou, půjdeme kamkoli, kde mají otevřeno. Potom půjdeme domů. Nejzábavnější okamžik nastává v momentě, kdy ustane slušná společenská konverzace o tom, kde jsou v Alpách nejlepší sjezdovky a jak se daří dětem na osmi-

letém gymnáziu, a začne se mluvit o věcech, o kterých se za střízliva nemluví.

4. Flirtování

Když budu k sobě úplně upřímná, tak hlavní důvod, proč jsem ve dvaceti chodila na večírky, byl ten, že jsem doufala, že tam potkám životní lásku. Jakýkoli oční kontakt s kýmkoli na druhém konci stolu byl pro mě důvodem zůstat aspoň o jednu skleničku déle. Teď se mi představa, že ve tři ráno v nonstopu na Lipanské přijde ten osudový oční kontakt, zdá tak nějak nepravděpodobná.

5. Drogy

Ve dvaceti jsem toužila po tom, aby mi někdo nabídl drogy. Jakékoli drogy. Proč? Protože jsem prostě chtěla vyzkoušet drogy. Nikdy se to, díkybohu, nestalo. Teď ve čtyřiceti je joint kolující v potutelném kroužku náhodných známých spíš záminkou přidat se k těm lidem, chichotat se a připadat si pro tu chvíli dobrodružně, protože beru drogy.

6. Kocovina

Kocoviny ve čtyřiceti už nejsou vtipné. Nejenže jsou daleko horší. A delší. A mají větší následky v každodenním životě. Ale hlavně už nejsou vůbec, vůbec vtipné. Že máte kocovinu, to není – na rozdíl od mládí – žádný hrdinský výkon, kterým byste se chtěli někomu pochlubit. Žádná heroická vzpomínka na dobrodružné eskapády minulého večera. Právě naopak. Děláte všechno pro to, aby si jich nikdo nevšiml.

7. Děti

Tohle je možná ten vůbec největší rozdíl. Tehdy jsem neměla děti, teď je mám. A vím, že moje opilecké historky jim nikdy nebudou připadat zábavné a cool. Vždycky je lepší být trapně střízlivá matka než matka trapně opilá.

Jenže to teď právě jsem. A mám k těm čtyřem ginům s tonikem opravdu dobrý důvod. Slavím tu totiž s Babetou svoje výročí svatby.

Čistá strava vede k čisté mysli

Už jsem říkala, že kocoviny po čtyřicítce už vůbec nejsou zábavné? Nejhorší na nich je, že se snažíte předstírat, že žádnou kocovinu nemáte. Jako já právě teď. Sunu se napříč naší open space kanceláří uličkou hanby mezi stoly a pokouším se být neviditelná. Hlavně s nikým nenavazovat oční kontakt. Chci jenom dojít až dozadu ke svému stolu a schovat se za monitorem počítače před všemi zvuky a světly, co na mě útočí. I barevné fotky rozesmátých žen s nápisem *Annabelle, časopis pro krásnější život*, které visí všude po zdech, jsou jako injekce přímo do mozku. Snažím se na ně nekoukat a plížím se ke stolu.

Přemýšlím o tom, jestli zvládnu ještě výpravu ke kávovaru, ale Gábina, moje kolegyně, která píše o kosmetice, mě nenechá ani vydechnout.

„Ona ti to zrušila?“

„Kdo? Co?“

„Cindy. Ten rozhovor.“

Právě mi vybuchla hlava. Cindy Bláhová je youtuberka a propagátorka zdravého životního stylu, kterou budeme mít příští měsíc na obálce. A já s ní dneska dělám rozhovor. Za patnáct minut. Zírám na Gábinu a pořád doufám, že to nějak odvolá, že řekne, že si dělala legraci a že třeba žádná Cindy ve skutečnosti neexistuje, že je to jenom digitální aplikace, kterou navrhli pro-

gramátoři YouTube. Ale Gábina si málokdy dělá legraci. A nikdy nemá kocovinu.

Usrkne ze sklenice mladého ječmene a nevěřicně konstatuje: „Ty jsi na to zapomněla.“

Přeju si vlézt pod stůl a dělat, že tu nejsem.

V taxíku, který mi Gábina zavolala, se ze všech sil soustředím jenom na to, abych se nepozvracela, takže teprve když vcházím do raw kavárny, kde se máme se Cindy sejít, zahlédnu se ve skle výlohy: všechno je, jak má být. Šedivý obličej, zarudlé oči, zplihlé vlasy nasáklé kouřem z cigaret. Ideální vizáž na setkání s dívkou, která cukru říká „bílý jed“ a která ve svém novoročním poselství světu řekla: „Letošní rok vyhledávám rokem sebebéče.“

Samozřejmě už tam sedí a usrkává bambusovým brčkem čerstvou šťávu z kokosového ořechu. Opravdu vypadá jako digitální aplikace. Dokonalá bílá pleť, hebké blondaté vlasy, modré oči, hologramy, které v pravidelných časových intervalech mrknou, aby to působilo víc přirozeně. Připadám si vedle ní jako starý pytel netříděného odpadu, který zapomněli odvézt.

„Dobrý den. Vy jste Klára?“ rozzáří se, když mě uvidí, a chce mě políbit na přivítanou. Odtahuju se, jak to nejvíc jde, aby si nevšimla toho puchu, který mi vystupuje snad ze všech pórů. Chaoticky štrachám v kabelce a hledám diktafon. Přitom mi vypadne na podlahu pár zmuchlaných účtenek, papírků od žvýkaček, ocucaný bonbon olepený drobkou a posmrkané papírové kapesníky. Tady je. Uf.

„Co si dáte, Kláro?“ usmívá se Cindy. Vím přesně, co bych si dala. Horkou gulášovou polívku. Ale na vybranou mám mezi několika druhy veganského smoothie a zeleným čajem. Tak tedy ten čaj.

Zapínám diktafon.

„Cindy, jak jste se dostala k tomu, co nyní děláte?“

Cindy se zatváří tragicky a pokývá hlavou. „Nejprve vám musím říci něco o tom, jak jsem žila předtím. Myslím, že kdybyste viděla, jak jsem vypadala ještě před dvěma lety, nepoznala byste mě. Byla jsem jiný člověk. Trápilo se moje tělo i moje duše. Měla jsem nadváhu, špatnou pleť, vlasy obarvené chemickými prostředky. Moje tělo bylo doslova prosáklé jedy, a teď nemyslím jenom lepek, bílý cukr, maso mrtvých zvířat nebo laktózu, ale i alkohol a nikotin.“

Soustrastně přikyvuju, snažím se tvářit zhrozně a pod stolem jednou rukou hrabu v kabelce, jestli bych tam nenašla žvýkačku.

„Ze začátku mi šlo jenom o očistu těla. Přestala jsem jíst pšeničné pečivo, maso, mléčné výrobky...“ Cindy postupně vyjmenuje většinu existujících potravin, ale otázku, co tedy vůbec jí, si nechávám na později. „Jenže postupně jsem pochopila, že čistá strava vede k čisté mysli. A krok za krokem jsem začala očišťovat celý svůj život. Zbavila jsem se jedů ve všech podobách: nejenom těch ve stravě či v kosmetice, ale také falešných přátel a negativních myšlenek.“

„Jak jste to udělala? Jak se vám daří nemít negativní myšlenky?“ To by mě tedy fakt zajímalo. Při tom hledání žvýkačky se mi vysypala kabelka na podlahu, takže se zanořím pod stůl a rychle se snažím posbírat všechny rozsypané drobnosti usvědčující mě z toho, že já jsem se jedů ve svém životě ani zdaleka nezbavila.

„Když se nějaká taková myšlenka vynoří, prostě ji nechám odplynout. Důležité je sama k sobě i k okolí přistupovat s láskou, a nikoli se strachem.“

Chce se mi zaječet: „Tobě se to kecá!“ A asi jsem se

přece jen trochu ušklíbla, protože Cindy mě vezme za ruku.

„Kláro, vy o tom snad pochybujete?“

Koukám na její hebkou bílou ruku a všimnu si, že já mám za nehty po tom včerejšku černé obloučky špíny. Je mi do breku. Vlastně už brečím.

„Promiňte, Cindy,“ smrkám do už jednou posmrkaného a uschlého papírového kapesníku a slzy a nudle se spojují v jeden slizký nazelenalý proud. „Včera se se mnou rozešel manžel a...“ Proboha. To jsem tomu dala.

„Ach, Kláro, to je mi líto!“ vykřikne Cindy. Vážně se na mě zadívá. „Nezapomínejte, že všechno má svůj důvod. Někdy je potřeba zbavit se toxických lidí.“

Toxická si tu připadám hlavně já. Ovšem Cindy je ve svém žvilu. Náš rozhovor nabírá na obrátkách. Vesmír, láska, energie, pozitivno.

„Kláro, bylo by mi ctí, kdybyste zašla na moje kurzy proměny života pomocí čisté stravy,“ říká Cindy na závěr. „Počkejte ještě, mohla bych se s vámi vyfotit? Na památku.“

Přitiskne se ke mně, a než se stihnu vzpamatovat, vyfotí selfie.

„Držte se, Kláro,“ obejme mě ještě na chodníku. Sleduju ji, jak odchází. Vlastně jí závidím, že díky nejezení cukru, pečiva a bůhvíčeho má recept na to, jak žít celý život. Počkám, až Cindy zmizí za rohem. Ujistím se, že je opravdu pryč. A teprve potom udělám to, na co jsem se celou dobu těšila: vejdu do ušmudlaného bufetu na stojáka, který má vchod hned vedle raw kavárny, a objedná si gulášovou polívku.

Odnesu si ji ke stolku, naberu první lžici a vnímám, jak horká tekutina zaceluje díru zející v mém žaludku.

Proč se musíte opít našrot a protrpět si příšernou nechutnou kocovinu, abyste ocenili, že talíř gulášové polívky je jeden z největších zázraků všedního dne?

To by mě tedy fakt zajímalo.

„Co jsi s ní prováděla?“ ptá se Gábina, když se vrátím do redakce.

„Proč?“ leknou se. „Doufám, že nezrušila focení?“

„Je z tebe úplně nadšená.“

A ukáže mi na telefonu nejnovější Cindyin instagra-mový příspěvek. Je na něm tvář Cindy Bláhové a vedle ní strašidlo se zplihlými vlasy, strhanými rysy, rozmazanýma očima a bezkrevnými rty. Já.

A u toho text: „Dnes jsem poznala úžasnou ženu. Její pravdivý životní příběh se skutečně dotkl mého srdce. A proto jsem se rozhodla otevřít pro vás nové kurzy: kurzy lásky k sobě samé. Přihlašte se už nyní na www.cindyblahova.cz.“

Děti z rozvrácených rodin dostávají větší kapesné

Sedíme s Martinem v kuchyni na gauči, vedle sebe, tak jak nám to poradila psycholožka, konzultantka na rozchody, a chystáme se to říct našim dcerám.

Ani si nepamatuju, kdy jsme takhle seděli naposledy. Posledních pár let jsme se k sobě téměř nepřibližovali. Jako by s námi v našem bytě bydlel slon, ale my jsme se tvářili, že tam není. Seděl mezi námi na gauči a houpal chobotem, když jsme se dívali na televizi, takže jsme se nemohli posadit vedle sebe. Stál uprostřed kuchyně a mával ušima, když jsem vařila večeři a Martin si něco bral z ledničky, takže jsme na sebe přes něj neviděli. Dokonce s námi spal v posteli, takže jsme se museli tisknout každý ke svému kraji a nechat pro něj volné místo uprostřed. Celou dobu jsme urputně předstírali, že o žádném slonovi nevíme. Až teď, když jsme si konečně řekli „je tady slon“, zázračně zmizel. Najednou je tu víc místa, volněji se tu dýchá.

Jenže to nejtěžší nás teprve čeká.

„Matyldo, Viktorko, chceme vám něco říct.“

Nejhorší na tom je, že se vůbec nediví. Neprotestují. Jsou tiché, věcné a rozumné, jako jsem vždycky byla já. Psycholožka říkala, že budou možná hrozně vyvádět. Ale ony jenom s porozuměním přikyvují. Ach bože, co jsem jim to udělala? Proč jsou tak zatraceně hodné

a chápat? Neměly by začít ječet, do něčeho kopnout, něco rozbít, říct, že nás nenávidí?

„Matyáš od nás ze třídy je taky z rozvrácený rodiny. Dostává kapesný osmnáct set měsíčně a od mámy dostal iPhone a od táty iPad,“ řekne Viktorka.

Zasmějeme se, protože to bylo míněno napůl jako vtip. A ujistíme je, že ne, my se rozhodně nebudeme přetahovat o jejich přízeň nesmyslně drahými dárky. Jsme moderní rodiče, a přestože se rozcházíme, jako rodiče zůstáváme v souladu. Vy budete stále bydlet tady doma tak jako dosud. Nic se pro vás nezmění. Teda skoro. Vždycky týden tu budete bydlet s tátou a týden s mámou.

„A kde budete vy, když s námi nebudete?“

No to bych taky ráda věděla.

„Každý si najdeme nějaké bydlení.“

Nejsou ani trochu překvapené. Nejspíš to věděly dřív než my. Cítily, že už dávno spolu nejsme, dávno předtím, než jsme si to dokázali uvědomit a říct to nahlas. Mluvíly o tom někdy spolu? Přemýšlely o tom každá zvlášť? Věděly, že jejich rodiče se rozešli už dávno, i když my dva jsme si ještě mysleli, že to takzvaně zvládneme a že spolu můžeme, to je děsné slovo, dožít?

„Chcete se ještě na něco zeptat?“

Dlouhé ticho. Nehlaste se všichni. Je to jak na školní besedě s účastníkem třetího odboje. Paní učitelka se cítí trapně, protože mládež nemá žádné dotazy.

„Je to kvůli tomu, jak jsi po tátovi házel rybičky?“ zeptá se Matylda.

„Ne,“ zasměje se a v duchu si říká: Je to kvůli tomu, že jsem ho nezačala házet dřív.

Koupila jsem si kolo

U mužů se prý krize středního věku projevuje tím, že se rozvedou a koupí si motorku nebo červený sportáček. Já jsem si koupila kolo.

Ne takové to sportovní kolo, na kterém se jezdí na cyklovýlety do přírody. Složila jsem přísahu, že si nikdy v životě neoblíknou cyklistické elastáky. Jiná varianta krize středního věku se totiž prý projevuje tím, že si chlápci na sebe natáhnou přiléhavé oblečení s vysokým obsahem lycry a začnou na silnicích podávat výkony ohrožující jejich život.

Takže to ne. Já jsem si pořídila krásné městské kolo s košíčkem vepředu, kolo, na kterém budu v sobotu dopoledne jezdit na farmářský trh, popíjet tam fair trade kávu a nakupovat zdravou lokální zeleninu na oběd pro Matyldu a Viktorku. A budu přitom vypadat jako takové ty ženy na fotkách v našem časopisu, které jedou na kole, smějí se a z košíčku jim čouhá bageta, zelená nať a lahev vína. No... upřímně, to ježdění na trh zatím neproběhlo. Ale mám to v plánu.

Každopádně, důvody, proč jsem si pořídila kolo, jsou následující:

1. Vypadá hezky.
2. Já na něm vypadám hezky.
3. Připomíná mi tu scénu z filmu *Jules a Jim*, kdy Jeanne Moreau jede na kole s Julesem a Jimem a má na

sobě sukni a pruhovaný svetr. Taky chci na kole jezdit v sukni.

4. Líbí se mi cítit v obličeji a ve vlasech ten vítr, když sjíždím z kopce. Když člověk vyráží na kole kamkoli ze Žižkova, sjíždí z kopce prakticky neustále.

5. Budu na kole jezdit do práce a tím nahradím jiné (neexistující) cvičení.

6. Když Martin uvidí, že mám kolo, pochopí, že bez něj vedu úplně nový a šťastnější život, a zalituje, že ta nová, šťastnější, nezávislá žena na kole je pro něj zcela nedostupná.

Tak dobrá, možná že ten důvod číslo šest je ve skutečnosti o něco důležitější, než si připouštím. Každopádně, moje zkušenosti ze života s kolem jsou zatím následující:

ad 1. Kolo vypadá hezky. Vypadá hezky, dokonce i když stojí v ložnici opřené o sušák s prádlem a zabírá většinu místa, takže když jsi jdu potmě lehnout, většinou se praštím o řídítko.

ad 2. Já na něm vypadám hezky přesně v tu chvíli, kdy na něj před domem nasednu a šlápnu do pedálů. A potom ještě chvilku. Pak už moc ne. Párkrát jsem se zahlédla ve výloze obchodů, které jsem míjela: upocená paní na kole se zuřivým výrazem v obličeji.

ad 3. Zkusila jsem na kole jezdit v sukni. Vyhrnu-la se mi až k pasu, což nikoho morálně nepohoršovalo, jenom to vypadalo divně. Kromě toho na rozdíl od Jeanne Moreau mám na hlavě tu příšernou cyklistickou helmu.

ad 4. Cestou ze Žižkova člověk neustále sjíždí z kopce. Cestou na Žižkov, překvapivě, zas neustále šlape do kopce. Ke konci té cesty mívám obvykle pocit, že mi někdo tiskne na obličej horký mokrý ručník a že chci umřít.

ad 5. Jezdit na kole do práce je fajn, pokud vám neva-
dí, že vás pak v té práci uvidí kolegyně Gábina a starost-
livě se zeptá: „Jseš v pořádku?“ A když se pak uvidíte na
záchodě v zrcadle v šatech s propocenými kruhy v pod-
paží a červeným obličejem, pochopíte, proč se tak ptá.

ad 6. Martina jsem zatím na kole potkala jednou.
Zrovna jsem supěla do kopce k našemu domu. Řekl mi
„čau“ a rozhodně nevypadal, že by litoval, že tato nezá-
vislá žena se zpoceným rudým obličejem je pro něj zce-
la nedostupná.

A kromě toho je ten krám strašně těžkej, a když ho
vleču k nám do třetího patra, schválně mě mlátí šlap-
kou do nohy.

Hledám zemljanku, zn. s balkonem

Tak jo. Našla jsem pár inzerátů na pronájem miniby-tu, kde si budu užívat svobody každý sudý týden, když Martin bude doma s našimi dětmi.

Babeta tvrdí, že bych tomu neměla říkat „vyhnanství“. Mám být šťastná, že budu mít konečně prostor sama pro sebe. Copak jsem nečetla *Vlastní pokoj* od Virginie Woolfové?

No jo, já vím, já vím.

Ale stejně si připadám, jako by mě posílali do vyhnanství. Ostatně, nic jiného než zemljanku na Sibiři mi můj rozpočet neumožňuje, konstatuju, když zjistím, kam se za poslední roky vyšplhaly ceny pražských nájmu.

První zemljanka se nachází na překvapivě dobré adrese. Činžák na Vinohradech, s výhledem do parku. Zazvoním na zvonek se jmenovkou *Karel Perner* a za chvíli mi přijde otevřít chlápek s dlouhými bílými vlasy v culíku. Typ stárnoucí rocker. I když „stárnoucí“ je v jeho případě trochu eufemismus, nejspíš už mu bude přes šedesát. Asi se někam chystá, protože kdo chodí doma v černé kožené bundě?

„Ahoj, já jsem Karel,“ podává mi ruku a nepokrytě si mě prohlíží od hlavy až k patě.

„Dobrý den,“ řeknu, protože si nejsem jistá, jestli si tedy tykáme, anebo mi tyká, protože mu připadám jako

mladá holka. Ta druhá možnost je lichotivá i urážlivá současně. No nic, míříme do třetího patra.

„Tady bydlím já,“ ukáže na velké vyřezávané dveře, „a tohle by mohlo být tvoje království,“ odemyká dveře hned vedle. Nejspíš bývalá komora nebo pokoj pro služku, ale s tím nemám problém, i když jediné okno do světlíku sem nepouští moc světla. Je tu i miniaturní koupelnička. „Není tady kuchyň, ale kdyby sis chtěla...“ udělá významuplnou pauzu, která mu připadá vtipná, „... třeba uvařit, tak můžeš u mě. Nebo se můžeš stavit jen tak na kávičku.“ Zazubí se na mě, zuby má na svůj věk překvapivě běloskvoucí. Přemýšlím, jestli jsou vyndavací.

A už míříme do jeho bytu, který je asi šestkrát větší než ten, co hodlá pronajmout mně. Hned u vchodu na mě vybafe jeho obrovský portrét v nadživotní velikosti.

„To mi věnovali kluci z kapely,“ pochechtává se Karel. Říkám si, že na výraz „kluci z kapely“ by měl existovat nějaký věkový limit, od šedesátiletého pána to zní divně.

„V dvaadevadesátým,“ dodá Karel.

Aha, tím se to vysvětluje. Ze slušnosti se zeptám, jestli tenkrát hrál v nějaké kapele, a Karel mi věnuje nechápatý pohled, asi si myslel, že tu jeho kapelu budu znát.

Dostanu pantofle jako na zámku a prohlídka s průvodcem pokračuje. Má tady spoustu artefaktů pojmenovaných většinou „Tohle mi namaloval můj kamarád Mejla“, „Tohle jsem dostal od Magora“ nebo „Takhle mě nakreslila moje bejvalka“. Myslím, že celý ten byt by mohl mít souborný název „Kamarádím se se slavnými lidmi, kteří mají vkus“. Taky tu má různé dekadentní koberečky, koupelnu vybavenou odličovacími přípravky

a dámskými tampony. „Patří mým přítelkyním,“ řekne Karel, což mám zřejmě brát jako známku jeho bohémského životního stylu. A v kuchyni je ovšemže ten kávovar, na kterém mi v budoucnu hodlá vařit tu kávičku.

„Tak co, jsi rozvedená?“ ptá se Karel, který se mezitím nějak stihl převléknout z černé kožené bundy do červeného saténového županu s výšivkou pávů. Proboha, kdo nosí doma saténový župan?

„Ještě ne,“ zamumlám a Karel chápavě pokývá hlavou a vysvětluje mi, že musím „bojovat“ a obrát „svýho ex“ o všechno, protože tak to v životě chodí. A ať se nebojím, prý mám pořád šanci, že si mě ještě někdo vezme, když si pospíším. Zřejmě očekává, že začnu ronit slzy vděčnosti za ta povzbudivá slova, a přitom mě hladí po ruce a po rameni a po všem, na co dosáhne. Vyzouvám pantofle a ustupuju do předsíně, protože mi pomalu začíná být jasné, proč byl tenhle byt tak levný.

Ještě i teď je mi trapné mu tykat, takže vykoktám: „Já si to ještě rozmyslím. Na shledanou.“

„Ahoj. A stav se na kávičku,“ blýskne na mě Karel svým chrupem.

Další inzerát mě zavede k vysokánskému posprejovanému činžáku naproti hřbitovům. A začínáme přesně tam, kde jsme u Karla skončili.

„Jste rozvedená?“ měří si mě přísně majitelka.

„Zatím ne,“ konstatuju a ona mi cestou po schodech nahoru věčně doporučuje, abych svému ex nesdělovala svou adresu, protože už tady nechce žádné výstupy a opletačky s policií.

„Tady pani Málkový její bejvalej rozkopl dveře, a kdo myslíte, že tu opravu zaplatí, no kdo?“

V dalších podlažích mi líčí osudy ostatních nájemníků za dveřmi: pan Miler má obsedantně-kompulzivní

poruchu a nahlas počítá schody, paní Bouzková je členkou sekty a připravuje se na konec světa, Horynová se bojí uprchlíků tak, že odmítá vycházet z bytu, Kadlečík přišel o práci a založil politickou stranu, jejímž je on sám jediným členem, Drábek bere drogy, „ale do baráku za ním ty jeho dýleři nesmějí“, Hudečková je v pohodě, „jenom má trochu problémy s exekutorama“, a konečně jsme v šestém patře, kde bydlí pan Böhm, „to je slušnej pán, moc kouří, ale slušnej“, a hned vedle mé budoucí obydlí. Když se podívám dolů z balkonu, kde mi rozcuchá vlasy vichřice a auta na ulici vypadají jako mrňavé krabičky, trochu se bojím zeptat, jak se tenhle byt vlastně uvolnil.

Na sousední balkon vyjde starý pán v tepláčkách a zapálí si cigaretu. Na to, jaký je tu víchř, se mu to podaří překvapivě na první pokus. Asi má cvik.

„Kouřit jenom na balkoně, pane Böhm,“ pozdraví ho majitelka.

„Dobrý den, pani Válková,“ rozkašle se pan Böhm a vyplivne přes zábradlí balkonu hnědý chrchel. „No jo, no jo, dyť já vim. Nikdy bych si nezapálil v posteli, na to už spousta lidí dojela.“

„A žádný domácí zvířata. Je to slušnej barák,“ řekne majitelka směrem ke mně a já kývnu, беру to.

Našla jsem svou zemljanku v domě U Zoufalců.

Všichni mi závidějí, tak proč sakra nejsem šťastná?

Podle příběhů rozvedených žen v knížkách a ve filmech to snadno může vypadat, že rozchod s životním partnerem je jako poukázka od nějaké luxusní cestovní kanceláře. Chvilku sice budete smutná a ubrečená (to se v knize zmákně na prvních dvaceti stránkách a ve filmu na to bohatě stačí pár záběrů), ale potom uděláte něco úžasně bláznivého, co vašemu okolí vyrazí dech a změní to váš život. Například, jako ve filmu *Pod toskánským sluncem*, koupíte vilu v Itálii a pak už jenom budete popíjet místní víno a odhánět italské nápadníky. Anebo se vydáte na spirituální cestu do Itálie a do Indie a na Bali jako v knize *Jíst, meditovat, milovat*. V každém případě si užijete spoustu skvělé pizzy, zmrzliny a sluníčka a na konci, když už vás přestane bavit jen tak flirtovat a meditovat, čeká báječný sexy chlapík, který to s vámi myslí doopravdy vážně. A když se v mezidobí dostanete do úzkých, vždycky se tam objeví nějaká italská babička nebo buddhistický mnich, aby si s vámi na chvilku zafilozovali, a řeknou moudrou metaforu, jako třeba „život je jako kolejnice“, a tím se hned všechno napraví.

No... co na to říct. Jediné, co má můj současný život s těmihle filmy společného, je pizza. Na rozdíl od filmových hrdinek ji ovšem nekonzumuju na terase italského bistra, kolem kterého jezdí mladí krásní Italové

na vespě a volají: „Ciao, bella!“ Když se večer vracím z práce do svého nového obydlí a všude už mají zavřeno, kupuju si v okýnku u metra čtvrtku salámové pizzy s papričkami na papírovém tácku. A i když se snažím vydržet, že si ji sním až doma, většinou ji mám po padesáti metrech v sobě.

Moje kamarádky a známé, které v těchto dnech potkávám, to nicméně nevědí. Krátce poté, co vyjádří nevyhnutelné konvenční politování nad mým rozchodem, jim (hlavně těm, co jsou šťastně vdané) v očích probleskne něco z toho toskánského slunce a zasněně řeknou:

„Vlastně ti svým způsobem trochu závidím.“

Anebo: „Víš, že teď můžeš dělat COKOLI?“

A taky: „Měla bys tu SVOBODU nějak využít!“

Případně na férovku: „Ty se máš, hned bych s tebou změnila!“

Možná to říkají jenom, aby mě utěšily, ale spíš to vypadá, že si doopravdy myslí, že vlastním vstupenku do země zaslíbené. Nejspíš čekají, že se odbarvím na blond, začnu nosit velké výstřihy a zásobovat je historkami o mladých milencích jménem Giovanni a Rodrigo.

Ve skutečnosti se v těch dnech, kdy nejsem s dětmi, můj život rozprostírá mezi šedivým kobercem open space kanceláře a šedozeleňým linoleem mého příbytku. Malý bílý odpadkový koš se plní plastovými vaničkami od vlašského salátu (co jsem tady, ještě jsem ho nevynešla) a vedle něj se řadí lahve od vína: Brise de France, Villa d'Italia, Campo de Chile. Elizabeth Gilbert cestovala po světadílech, ášramech a klášterech, já cestuju po vietnamských večerkách a jejich regálech s alkoholem za 99 Kč. Zůstávám v redakci do devíti do večera

a předstírám, že jsem zavalená prací, abych nemusela být moc dlouho sama doma.

Sama doma, dřív to byl nesplnitelný sen. Fantazírovala jsem o tom, že bych měla půl dne jenom sama pro sebe.

Někdy jsem se zavřela v koupelně, seděla na zemi před pračkou a předstírala, že třídím prádlo. Nebo jsem šla na nákup a deset minut jsem jenom stála před Albertem a civěla na protější dům.

Ale teď, když mám času pro sebe spoustu, se jeho obrysy nějak rozpadly. Nevím, co s ním. I když samozřejmě vím, že bych měla například:

... cvičit. Kamarádky by mi pak říkaly, že vypadám „fantasticky“, a já bych se jenom skromně usmívala a vysvětlovala bych jim, že ale necvičím proto, abych zhubla, že mě to prostě baví a chci se cítit dobře ve svém těle.

... chodit na snídani do kavárny. Vždycky jsem záviděla těm hezkým lidem, kteří dopoledne seděli na zahrádkách kaváren a snídali vajíčka a popíjeli džus a espresso. Ale teď mi připadá, že kdybych si tam sedla sama, vypadala bych tam nějak ušmudlaně a nepatřičně. A že mi servírka nenápadně a velmi zdvořile řekne: „Pardon, ale můžete mi ukázat svůj hipsterský průkaz? Nebo legitku klubu stylových lidí? Nemáte? Aha, tak to se moc omlouvám, ale tady bohužel sedět nemůžete, je mi líto.“ A já se zvednu a půjdu pryč a hosté od ostatních stolů na mě budou po očku zírat a říkat si: Panebože, to je trapas, co to sem pouštějí za lidi.

... přihlásit se na lekce tanga. Jenže už od doby, kdy jsem chodila do tanečních, kam mě z protekce přijali bez partnera, a až na místě jsem zjistila, že všichni ostatní jsou tam ve dvojicích, se naprosto děsím představy,

že bych měla jít tancovat někam, kde už jsou všichni spárovaní.

... začít se učit nový cizí jazyk. Nebo aspoň pořádně anglicky.

... chodit na výstavy a veřejná čtení poezie a dělat, že tomu rozumím.

... naučit se dělat sushi.

... malovat akvarely.

... pomáhat jako dobrovolník v domě pro seniory.

Prostě, měla bych dělat některou z těch věcí, o kterých jsem si vždycky myslela, že bych je chtěla dělat, jenom na to nemám čas. Teď mám času spoustu. Ale když si představím, že bych měla vyjít ven a s někým mluvit, svírá se mi žaludek.

Zahořklá skoro čtyřicítka hledá mír v duši

„Zavřete oči a uvědomujte si sami sebe. Uvědomujte si sebe v celkové podobě tohoto okamžiku, této chvíle.“

Já věděla, že sem nemám chodit. Ale nechtěla jsem působit jako zahořklá skoro čtyřicítka na pokraji nervového zhroucení, takže když mi Gábina v práci řekla, že potřebuju najít mír v duši, že mám nechat odejít „staré“ a dát prostor „novému“ a že zná výborné lekce řízené meditace, neřekla jsem jí, že meditace nesnáším a že z kouře vonných tyčinek se mi dělá špatně. Řekla jsem: „Tak jo.“ A Gábina mě objednala hned na nejbližší seanci, z protekce, protože tahle ženská jménem Andrea Angitha Křenek Blažková má jinak plno na dva měsíce dopředu.

Přišla jsem asi o deset minut pozdě, ve chvíli, kdy Andrea Angitha, vysoká a hubená šedesátnice s dlouhými havraními vlasy, a dalších sedm žen už seděly na svých karimatkách a zpívaly „óm“ za doprovodu elektronických varhan z cédéčka. Všechny se usmívaly se zavřenýma očima, takže jsem měla spásný nápad, že bych mohla dveře zase potichoučku zavřít a po špičkách odejít. Ale moje uříčené a vynervované čakry zřejmě vysílaly tak hlasité negativní vibrace, že mě Andrea Angitha okamžitě zaregistrovala. Vstala, usmála se na mě a objala mě: „Tak to jste vy! Vítejte,“ zašeptala mi do ucha.

Proboha. Co jí o mně asi Gábina napovídala? Že to fakt potřebuju a že jsem akutní případ, nejspíš.

Posadila jsem se taky na karimatku, zavřela oči a snažila jsem se připojit ke zpěvu „óm“, ale tohle mi fakt nikdy nešlo. Dá se i „óm“ zpívat falešně? Evidentně jo. Skrz řasy jsem přimhouřenýma očima pozorovala ostatní ženy a snažila se na obličejí vyloudit podobně mírumilovný úsměv, ale nějak mi z toho pořád vycházela obličejová křeč unavené recepční.

No takže teď ležíme na karimatkách a Andrea Angitha po nás chce, abychom si uvědomovaly svou srdeční čakru. „Přeneste pozornost právě do jejího středu a procitujte její energetický stav.“

Čakra, sakra. Ani nevím, kde to je, a když se po mně chce, abych „procítla energetický stav“ té věci, připadám si stejně, jako když mi na infolince Jikotermu řekli, že mám ten plynový kotel resetovat. Netuším, jak se to dělá a kde je na to ten správný čudlík.

„Soustředte se na svůj dech, pozorujte svůj dech, svou pozornost se však snažte udržet alespoň částečně na svém srdci,“ odříkává Andrea Angitha hypnotickým hlasem. Srdce mi pořád ještě buší jak o život, jak jsem sprintovala od tramvaje. Zpocená záda mě ukrutně svědí. Můžu se poškrábat?

„Prodýchejte celá záda, páteř od její krční části přes hrudní, bederní až po křížovou oblast, dovolte si shodit ze svých zad ten obrovský batoh s balvany, který tam nosíte, nadechněte klid a uvolnění.“

Co to znamená, prodýchat záda? Snažím se nenápadně poškrábat tak, aby si toho nikdo nevšiml. Ale Velká sestra mě sleduje. „Pokud vás něco škrtí, svědí nebo tlačí, vnímejte ten pocit, pozorujte ho a nechte ho odplynout.“

To bych moc ráda, Andreo, ale jak, když to svědí furt?

„Vaší čakrou na temeni hlavy prochází energie a nad vámi se rozevívá nádherný květ světla. Pošlete své starosti do toho světla a obraťte se s důvěrou do přítomného okamžiku.“

Já se vážně snažím, Andreo, ale...

„Pošlete do toho světla všechno, co ve svém životě už nepotřebujete.“

Andreo, děláš si srandu? Co ty víš o mém životě? S hrůzou zjišťuju, že mi začínají téct slzy. Protože nesnáším tu příšernou elektronickou hudbu, nesnáším ten puch vonných tyčinek, nesnáším Andreu a ty usmívající se ženské, a hlavně, ze všeho nejvíc, nesnáším sebe. Bohužel Andrea můj vzteklý brek mylně považuje za slzy přijetí, uvolnění a odpuštění.

Posadí se vedle mě na zem a vezme mě za ruku.

„Tak je to správně,“ šeptá. „Nech odplavit všechno, co tě tíží. Nech to odejít. Osvobod se. Jsi volná. Ty jsi láska.“

„Proboha, jděte už do hajzlu!“ řeknu jí stejně tichým hlasem. Sbíráám se z karimatky, popadnu kabelku a boty a jdu. Popotáhnu nosem: „Pardon, na shledanou.“ A jsem pryč.

Ještě to nevím, ale na mír v duši je pro mě vážně ještě brzo. Protože jsem se ještě ani nenaučila se zlobit. Ještě jsem se ani nenaučila mít vztek na někoho jiného než na Andreu Angithu, na ty pitomé bohorovné ženské, a hlavně na sebe. Ještě jsem se nenaučila práskat dveřmi, křičet a třískat nádobím. Chudák Andrea byla za posledních hodně let prvním člověkem, kterého jsem poslala do hajzlu.

To všechno mě teprve čeká. Možná nechci vypadat jako zahořklá skoro čtyřicítka na prahu nervového zhroucení, ale pravda je taková, že až se jí konečně stanu, bude to pokrok.

Kdo hledá štěstí v Ikee, najde tam stolek Hemnes

Můj nákupní seznam do Ikey je velmi stručný:

postel,
stůl,
židle.

Ke slovu „židle“ jsem připsala „2×“ a pak jsem to zase škrtnla, protože kupovat dvě židle mi připadalo příliš optimistické. Kdo by si na tu druhou židli asi tak sedal?

Výpravy do Ikey jsem vždycky milovala. Když jedete do Ikey, znamená to, že máte naději a víru v budoucí život. Nebo si třeba jenom chcete koupit věšák do před síně, ale už to, že chcete věšák, znamená, že máte nějaké kabáty, které na něj chcete věšet, a důvěřujete tomu, že i jiní lidé si u vás budou chtít pověsit kabát, zkrátka, pohlížíte do budoucnosti s optimismem. Když si jedete něco koupit do Ikey, je to důkaz, že jste funkční člen společnosti, který buduje svůj domov.

To ale právě teď vůbec není můj případ. Všechny ty mladé státotvorné dvojice, které třímají v rukou plány svých bytů a tváří se důležitě, protože si vybírají kuchyňskou linku, jež se stane základem jejich rodinného štěstí, mi připadají jako politováníhodné oběti reklamních poudaček. Bože, oni pořád ještě věří tomu, že stačí pořídit si kostkovanou deku a nějakou chlupatou předložku z oddělení doplňků, a váš panelákový

2+kk ve Stodůlkách se promění v severský dům s plápolajícím krbem a chumelenicí za okny, v obrázek z Instagramu s hashtagem #hygge. Oni si pořád ještě myslí, že pár vonných svíček Lugga jim doma vykouzlí klid a harmonii a ten velký pekáč s pokličkou způsobí, že si jejich rodina bude šťastně a pospolitě pochutnávat na domácí pečení.

Hm, abych byla upřímná, já tomu vlastně věřím taky. Vlastně mám v plánu si do svého nově pronajatého obydlí pořídit pár polštářků, světýlek a rámečků na fotky, abych sama před sebou nějak zamaskovala skutečnost, že jsem ve vyhnanství. Já mám totiž rodinné štěstí už za sebou. Jsem tu, abych si vybrala věci, které stvrdí moje současné rodinné neštěstí. A připadá mi, že je to na mě vidět už z dálky. Prosím vás, kde je tady oddělení nábytku pro zoufalé stárnoucí single ženy?

Babeta, která mě sem dovezla – no spíš dotáhla –, je toho názoru, že bych si měla pořídit postel pro dva. Letiště.

„Proboha proč? Akorát mi to bude připomínat, že nemám nikoho, kdo by v ní se mnou chtěl spát.“

„Copak ty ses nikdy nechtěla pořádně rozvalit přes celou postel, bez toho, že by tě někdo okopával? Chrápal? Nahlas dejchal? Smrděl? Tahle postel je jenom pro tebe, chápeš? Jakou postel jsi vždycky chtěla, a nikdy jsi ji neměla?“

„Palandu.“

Jakožto jedináček jsem vždycky marně toužila spát nahoře na palandě.

„Nemyslela jsem, když ti bylo deset.“

Co si pamatuju, jako dospělá jsem vždycky chtěla hlavně postel, ve které ještě někdo jiný chrápe, smrdí a nahlas dejchá.

„Co třeba tahle?!“ rozzáří se Babeta. Ukazuje na rustikálně romantickou dřevěnou postel Hemnes s bílými plaňkami v čelech. Takovou, u které se předpokládá, že hned, jak z ní vstanete, vyběhnete v dlouhé bílé noční košili bosky na zahradu natrhat si náruč čerstvé levandule a potom posnídáte čerstvě upečené croissanty.

„Hm. Ledaže bych si k ní pořídila ještě dům v Provence,“ namítnu.

„Co ty víš,“ konstatuje sebejistě Babeta, jako by věděla něco, co já ještě netuším, a poznamenává si skladové číslo.

Míříme do oddělení stolků. Nevím, proč se jim říká „konferenční“, protože si schválně zkuste pořádat nějakou konferenci třeba u stolu Lack za 199 Kč o rozměrech 55 × 55 cm. Měli jsme ho doma celá léta a namísto středobodu konferencí se stal odkladištěm přečtených časopisů, žákovských knížek, nedopitých hrnků s kafem a občas taky nehtů, které si někdo stříhal na gauči.

Neomylně mířím ke stolku Lack. Pořád ho tu mají.

Babeta se zatváří podezíravě. „Nemáte ho náhodou doma?“

Babeta je totiž přesvědčená, že věci, které si pořídím do svého nového bytu, by měly vypadat úplně jinak než to, co máme doma. Rozhlíží se, co by její představu „úplně jinak“ naplnilo. A už to našla.

„K tý posteli nutně potřebuješ tenhle!“

„No ty ses asi zbláznila,“ hlesnu.

Babeta ukazuje na stolek, který jsem už viděla. Přesně takový jsem měla, když mi bylo asi sedm. Bílý toaletní stolek pro panenky. S velkým oválným zrcadlem a šuplíčkem na poklady. Akorát že tenhle je velký a opravdový. Jako pro přerostlou panenku. Martin by se z něho asi osypal.

„Martin by se z něho asi osypal,“ hlesnu.

„No právě!“ rozzáří se Babeta. „Musíš si ho koupit! Chápeš, že máš poprvé v životě šanci pořídit si nábytek, kterej ti nebude schvalovat nějakej chlap?“

Veškerý nábytek, co jsme si kdy pořídili s Martinem, byl vždycky velmi pravouhlý, minimalistický a praktický. Vzpomenu si, jak jsem jednou chtěla houpací křeslo, ale dohodli jsme se, že by zabíralo moc místa a že vlastně víc potřebujeme botník.

Část mě někde uvnitř je opravdu v pokušení pořídit si tuhle romantickou šílenost. Stoleček jako pro princeznu. I když jediná pohádka, na kterou bych si teď u něj mohla hrát, je ta o Sněhurce. Já bych samozřejmě byla zlá královna: Zrcadlo, zrcadlo, kdo je v celé zemi zdejší nejhezčí a nejkrásnější? – Ty, má paní.

„Hele, já nevím. Je to strašnej kýč.“

Celý svůj dospělý život jsem se děsila kýče. Nebo spíš, děsila jsem se toho, že by si někdo myslel, že jsem kýčovitá. Hlavně žádné serepetičky, ze kterých se musí jenom utírat prach. Na romantické komedie jsem se koukala jenom s ironií. Když Matylda a Viktorka začaly toužit po tylových baletních sukýnkách, třpytkách, jednorožcích, princeznovských korunkách, kočičkách Hello Kitty a růžovém čemkoli, pořád jsem měla nutkání se za to někomu omlouvat: „To je jen takové období, to přejde,“ nebo: „Mají to všechny holčičky ve školce, nechci, aby si připadala vyčleněná z kolektivu,“ a „ona sice nosí tu princeznovskou čelenku, ale přitom si hraje i s bagrem.“ Záleželo mi na tom, aby všichni věděli, že mám vkus, že zastávám správné genderově vyvážené hodnoty a že si rozhodně nechci hrát na nějakou princeznu.

Jenže jsem chtěla. Teď to vím. Ne Matylda a Viktorka, to já jsem si chtěla natáhnout růžovou baletní sukýnku,